

Proloog

Reede, 31. mai 1968

Öösoojus kõigub kevadise ja suvise vahel. Ega suuda kuidagi otsustada. Ühel hetkel on soe. Järgmisel tõuseb külm tuul ning hakkab lehtedes sahistama.

Üheksateistkümnendaastane Sixten Axelsson hulgub sihitult ringi, käed püksitaskutes. Väljas on valge ja see meeldib Sixtenile suve saabumise juures kõige rohkem. Mitte soojus, mitte vabadus. Valgus. Piirjooned joonistuvad välja ning hämarus ei valitse enam päeva ärkvelolekutunde. Aga hoolimata kergendusest tunneb ta kehas mingit raskust. Sest Sixten seisab teelahkmel. Kõlab küll dramaatiliselt, kuid tegelikult on see fantastiline: paari nädala pärast peab ta sooritama kooli lõpueksamid. Kunagi saab temast ülikooli lõpetanu. Ta saab õiguse edasi õppimiseks – oma tiibade proovimiseks. Peale selle oli ta saanud väga palju tunnustust ja häid hindeid. Enamasti *Kiiduväärne* kõigis ainetes (suur A) ning vaid vähesed *Tugevad rahuldavad* (AB). Tema vanemad on rahul. Nemad ise ei ole kunagi ligilähedaltki nii head sooritust teinud. Sixteni vanemad on lihtsad tööinimesed. Kuid Sixtenist saab veel keegi. See on tema sihiks.

Bullholmeni kruusatee krudiseb tema jalge all. Vasakule jääb meri, mis paistab mändide vahelt nagu tumesinine sõber. Ta tahaks juba ujuma minna. Tahaks juba pikki suveõhtuid

õlle, naeru ja kitarrimänguga. Ning ujuda alasti külmas saarestikumeres. Vahest isegi koos Astridiga? Nende sõber ütleb, et tüdruk üritab pärast eksamit Hollywoodi pääseda. Astrid on ilus, uskumatult ilus. Hollywood vajab uut Greta Garbot. Kuid Sixten loodab, et neiu jääb ikka mõneks ajaks Rootsi. Koos temaga.

Ta peatub, et võtta taskust sigaretipakk. Tõmbab sellest ühe suitsu, süütab selle, puhub rõngaid roosa taeva poole. Aga kruusa krudin kostab ikka veel, kuigi tema seisab paigal. Imelik ... Ta heidab pilgu üle öla.

Kirtsutab otsaesist.

Keegi läheneb eemalt kiires tempos. Kastiratas. See krudisebki kruusal. Isegi silmi kissitades ei suuda Sixten sõitjat eristada. Ta tõmbab veel ühe mahvi. Ja astub edasi.

Öös lõhnavad toomingad. Lõhnavad värskelt pärastlõunase vihmasaju järel. Mõistagi peab nende auks sadama, oli ema õhtul öelnud. *Minu pojakesel ei vea.* Kuid Sixtenile ei loe see palju midagi. Talle on vihm alati meeldinud.

Ometi kujunes õhtu päikeseliseks päris mitmel moel. Sixten meenutab, kuidas Astridi habras kaju ilmus hõõguva horisondi taustal nähtavale mere ääres, kus noored vorste grillisid, õlut jõid ja laulsid. Neiu näis välja lausa ebamaine. *Sa oled liiga hea selle saare jaoks,* sosistas ta niuile hiljem, kui nad pärast teiste lahkumist teineteise kaisus külmal liival pikutasid.

Varsti laseme siit jalga. Jaa, elu algab paari nädala pärast.

Sixten kõigub veidi. Igatahes on ta palju õlut joonud. Või on ta Astridist purjus. Neiu oli hetk tagasi koju läinud, aga homme saavad nad uuesti kokku. Ilmselgelt.

Nad ei suuda päevagi teineteisest lahus olla. Sixten kuu-
leb selja tagant läheneva kastiratta krudinat teel, mis see-
järel vaikib. Ta pöördub ümber, näeb üht kaju ratta seljast

maha tulemas ja talle lähenemas. Mantlihõlmade lehvides.
Peas kannab kuju kaabut.

Sixten lehvitab talle. Vaevalt ta seda muidu teeks, kuid
õlu on muutnud ta sõbralikuks kõigi ja kõige vastu.

„Tere õhtust,“ tervitab Sixten.

Ta ei saa mingit vastust.

Eemal tõuseb kraavist tiibade sahinal taeva poole kisen-
dav kajakas, Sixten Axelssoni tapmise ainus tunnistaja.

I

Zacke

*Kui ma tahaksin elada peale Stockholmi kuskil mujal maa-
munal, siis elaksin ma siin.*

Cornwallis.

Armastatud Cornwallis.

Nii mõtles Zacke, istudes taksos, mis kihutas erkroheliste lainjate kinkude vahel. Pärastlõunane aeg lähenes õhtule, kuid siin Inglismaa lõunaosas valitses juba kevad ning ilm oli läinud soojemaks. Ning see meeldis Zackele – ta oli alati vihanud Rootsi talve, ennekõike aga aega enne seda, mil kevad täielikult võimust võtab ning elu ja olu kergemaks muutub. Inimesed ütlevad küll, et igal aastaajal on oma võlu, kuid Zackele meeldivad valged suveõhtud, rosé-vein ja soojus. *So sue me. Võid mind hukka mõista.*

Lõuna-Inglismaal juhtub kõik väheke varem. Kirsiõied on ellu ärganud ning raagus puid pole näha, nii kaugele kui silm ulatub. Kõik on roheline, erk ja elurõõmus.

„Põmaki! Pisut konarlik tee siin!”

Punapäine taksojuht kõkutab esiistmel naeru, kui auto rappub konarlikul kitsal teel. Zacke naerab tagaistmel. Kohe jõuavad nad Padstow'sse, Cornwalli põhjaranniku väiksesse linnakesse, mis kubiseb igal suvel inglise turistidest, kes naudivad päikesepaistel oma õllepinte, jäätist,

kala ja krõpse. Praegu aprilli lõpus on linnas palju rahulikum. Kindlasti on siingi rahvast, kuid peamiselt laupäeviti ja pühapäeviti, kui lähemal elavad inimesed perekonniti autodega siia sõidavad nautima Cornwalli skoone vahukoorega. Ning mõistagi teed. Rohkelt teed. Tee on igati teretulnud külmas rannikulinnas, kus puhuvad pidevalt merelt tulevad vinged tuuled. Eile nägi Zacke pealt, kuidas üks mees jahtis oma baretti viiskümmend meetrit mööda linnalähedast nõmme. Ta oli sunnitud salliga oma naeru varjama.

Zacke on siin olnud kaks päeva ning homme on aeg koju sõita. Ta peatub Old Customs House'is, hotellis, mis, nagu nimigi juba reedab, on vana tollimaja. See asub sadamas ning oma aknast avaneb tal vaade lahele, loksuvatele kalapaatidele ja uudishimulikele kajakatele. Voodi on pehme, nii iseloomulik inglise vooditele. Heidad pilve peale ja ärkad skolioosiga. Nii mõnus. Ainsana rikub idüllit, et selles suures kaheinimesevoodis ja helesiniste tapeetidega ruumis on keegi puudu. Jonathan.

„*Alright, we're getting close!*” hõikab lustakas taksojuht esiistmelt.

Zacke heidab pilgu esiaknast välja. Särav kevadpäike paistab üle Padstow' ning kujundab vaatest kirsioitega raamitud maali. Zacke vaatab väikest brošüüri oma käes. Siin on juttu Trevillan Millsi viinapuuistandusest, kust ta äsja lahkus. See oli õnnestunud käik, üks parimaid, mis ta on Inglismaal teinud. Ikka veel leidub inimesi, kes ei taha uskuda, et siinmail on võimalik veini toota, ning ometi on see täiesti oiuline. Sussexis toodetakse näiteks maailmaklassi kuuluvat kihisevat. See kõlab hullumeelselt, aga tõsi on see, et Sussex ja Champagne asuvad samal laiuskraadil, seega eeldused on optimaalsed. Mitmed šampanjatootjad

on juba siin maid kokku ostnud. Globaalse soojenemise peale osutades kinnitavad mõned isegi, et maailma parimat vahuveini ei toodeta juba kolmkümmend aastat enam mitte Prantsusmaal, vaid Inglismaal.

Cornwallis ei toodeta veini sama palju kui Sussexis, kuid seda leidub. Ning see on hea. Trevillan Millsis ringi käies kohtus Zacke viinamarjakasvatajatega, kes suhtusid kirglikult oma toodetesse, tutvus istandustega ning testis mõlemaid, nii kihisevat kui *rosé*'d, samuti karget valget veini, mida oleks võinud väga kergesti segi ajada hästi jahutatud *pinot grigio*'ga. Zacke mõtles juba, et ta peaks tellima korraliku koguse kihisevat ja valget veini. See kõlbab suu- repäraselt tema baarile *Mon Dieu!*

Tõtt öelda ei viibi Zacke siin puhkusel, ehkki see paistab nii. Korra aastas vähemalt käib ta ametireisil teatud viinamarjakasvatuspriirkondades ning valib välja veinid, mida tuua Rootsi ja serveerida Mariatorgeti väikeses veinibaaris, mida ta on juba mitu aastat pidanud. Eelmisel aastal käis ta Portugalis ning aasta enne seda Argentiinas. Reisib ta nii inspiratsiooni kui tööloõbu pärast ja koju jõudes kujundab ta naljakaid reisipilte, mida kliendid saavad näha, kui tellivad klaasikese just selle paiga veini. Kaartidel on kirjas veini maitse ja lõhn ning ajalugu. Kliendid hindavad seda väga ning ilmselt on see ka põhjuseks, et veinibaarist kirjutatakse nii toidublogides kui hommikulehtede kõrtsivihjetes.

Tänavu pidas Zacke kaua aru, kuhu ta peaks reisima. Ta märkas, et baarides läksid menukalt Uus-Meremaa veinid, aga ta ei viitsinud nii kaugele sõita. Prantsusmaal ja Itaalias oli ta juba palju kordi käinud. Cornwallis oli ta varem kaks korda olnud ning esimesest silmapilgust paika armunud, nii et siia veinireisile sõitmine tundus endast-

mõistetav valik. Siin tundis ta end turvaliselt ning seda ta just neil aegadel vajaski. Viimased kuud olid olnud kõike muud kui turvalised. Tõele au andes olid need lihtsalt kohutavad.

„Okay, that will be forty pounds!”

Zacke kissitas silmi, kui nägi, et nad parkisid Padstow' sadamas. Ta oli kohale jõudnud.

Ta higistas veidi, kui ta seljakotist sularaha otsis. Neli-kümmend naela – peaaegu viissada krooni kahekümne-minutise taksosõidu eest. Padstow' kohta võib palju meeldivat öelda, kuid odav pole see mitte.

*

Kella kaheksaks samal õhtul on hämarus laotanud violetse kuma üle väikese kaluriküla.

Zacke vedeleb vannis, aken avatud sadama poole ning omatembitud džinn toonikuga vanniaärel. Käes on tal trillerikuninganna Tess Gerritseni viimane raamat, mille ta ostis päeval nurgapealsest kenast väikesest raamatupoest. Raamat räägib naisest, kes kolib Maine'is ühte vanasse majja ning keda hakkab ootamatult kummitama vana kaluritaat. Loomulikult lebab ka mobiil vanniserval. Mängib mahedat džässi. Zacke armastab džässmuusikat. Valmistab süüa džässi saatel. Joob alati veini džässi saatel. Jonathanile meeldib samuti džäss. Ehkki mitte kohe alguses, kuid Zacke kõrval on see hakanud talle meeldima. Mõtleks, kui palju võib üks suhe inimest muuta. Kui palju võib muutuda oma partneri kõrval. Päris lõbus.

Kui džinn ja toonik ning järgmine peatükk on lõpetatud, tõmbab Zacke vanni äravoolul korgi eest, dušitab end ning kuivatab froteerätikuga, mis tundub tema käes sama pehme kui lambavill. Ta tõmbab selga musta särki, paneb

jalga parimad kingad ning määrib mustadele juustele pisut vaha.

Seejärel läheb ta välja Padstow' munakivitänavatele, mobiil taskus ja triller seljakotis. Meri on vaikne, lained loksvad, harva kui siin õhtuti tugevam tuul puhub. Ta teele jäävad Bin Two, väike veinibaar, kus ta eelmisel päeval klaasikese rüüpas, ning isegi Ruby's, söögimogul Rick Steini baar, kus pakutakse fantastilisi kokteile, mida juuakse pruunides Chesterfieldi tugitoolides. Peagi jõuab ta restorani Barnaby's, mis on veel üks Padstow-vana Rick Steini restoranidest. Ta teatab uksele oma nime ning pannakse istuma aknaalusesse lauda. Laual põleb küünel, tilluke restoran mahutab kõige rohkem kümme inimest.

Zacke tellib klaasi valget Burgundia veini enam-vähem mõistliku hinnaklassiga ning mõned eelroad: suvikõrvitsa ja Araabia vürtsidega seahakkliha, kohalikku lillkapsast kitsejuustu ja beebibrokoliga. Kõrvale hapukat leiba ja oliiviõli.

Paljud tunnevad eelarvamust Inglise toidu suhtes, kuid nii suurlinnades kui turismikülades leidub küllaga, mida pakkuda. Ning ennekõike meeldivad neile kohalikud toidud. Enne siiatulekut veetis Zacke ühe õhtu Londonis, mille järel ta paar päeva tagasi rongiga siia sõitis. Ta elas Paddingtoni lähedal lihtsas hotellis, et hoida raha söögi jaoks. Võttis takso Sohosse ning alustas ühe kokteiliga Bob Bob Ricardis – hirmkallis sinise nahaga kaunistatud ja kuldlampidega valgustatud baaris, kus paljud külastajad rääkisid vene keelt ja üks kokteil French 75 maksis kakskümmend naela. Pärast seda jalutas ta läbi Social Eating House'ist, kohast, millest ta oli palju kuulnud, kuid mitte kunagi külastanud. Müstilise sisekujunduse, hämarate valgustite ja tööstusliku sisustusega restoranis käis vilgas

elu. Ta sattus vaimustusse menüüst. Tellis frititud *zucchini*’t ja trühvlijuustu ning nii mahlakat lambapraadi polnud ta kaua nautinud. Menüü ühel leheküljel olid kirja pandud kohad, kust pärinesid kõik toorained. Kent, Lancashire, Šotimaa, Brighton. Kirjas oli isegi mererohi Cornwallist.

Sel õhtul heitis ta magama, kõht täis luksussööki. Kohapeal kasvatatud, ökoloogilist ja läbimõeldud luksustoitu. Ometi oli miski puudu. Ta tajub seda ka praegu, istudes Padstow’ väikeses isikupärase interjööriga kõrtsis. Veini joomise ajal tundub üle laua asuv tool eriti tühi.

Zacke on harjunud üksi reisima. Tegelikult on ta isegi õnnelik, et võib üksinda käia oma söögireisidel. Nautida omaenese seltskonda. Ta on üksik laps ning tal pole raskusi üksiolemisega.

Aga praegu oleks ta valmis tegema ükskõik mida, et olla temaga. Jonathaniga. Zacke teab, et võib selles süüdistada ainult iseennast. See on tema enda viga, et ta istub siin üksinda. Söök tuuakse lauale ja ta püüab seda nautida nii hästi kui suudab. Joob ära veini, annab ettekandjale kakskümmend naela jootraha, kui restoranist lahkub. Teel sadamasse märkab ta ühte SPAR-i keti poodi. Kaalub hetke, tammub jalalt jalale. Jonathanile ei meeldi, kui ta suitsetab. Kuid teisalt, Jonathani pole siin. Mingi lohutuse peab ta leidma. Ta astub sisse ja ostab paki rohelist Marlborot tüsedalt sõbralike silmadega tädilt. Jalutab sadama poole, istub ühele kuivanud kajakasitaga pingile ning süütab sigareti. Tõmbab suitsu kopsudesse ja puhub välja mere poole. Purjus teismeliste kamp naerab, kui nende kontsad munakivisillutisel libisevad. Üks vanapaar jalutab oma kokkerspanjeliga. Zacke tõmbab veel ühe mahvi ja võtab siis kätte mobiiltelefoni. Kõhkleb pisut aega.

Ning lõpuks otsustab.

Cilla

Ma tahan just kööki minna ja oma kaussi veel Häagen-Dazsi jäätist võtta, kui diivanilaua hakkab telefon vibreerima. Adam haigutab ja põrnitseb vibreerivat vidinat.

„Kes küll sel kellaajal helistab?”

Ma võtan telefoni ja naeratan endamisi, kui silmanumbrit ekraanil.

„Ma pean selle vastu võtma.”

Võtan telefoni ja jäätisekausi ning vastan, kui olen kööki jõudnud.

„Kuum liin, sa räägid Cillaga.”

Zacke puhkeb teises otsas naerma.

„Sa ei aima, Cilla, kui meeldiv on sinu häält kuulda.”

Ma asetan jäätisenõu lauale. Kõik Adami Vasastani korteris on tohutu suur. Moodne avatud köök, valge mööbel ja ... siseõu. Viga pole muidugi midagi. Aga kõigis Vasastani korterites, kus mina olen käinud, on siseõu. Söderis pole see sugugi tavaline. Eriti sellises majas, milles mina elan, pole midagi sarnast.

Ma *armastan* Södermalmi. Söder on minu kodu ja minu ahtake korter Brännkyrkagatanil, linoleumpõrandaga vannituba, 60-ndate köök ja kestendavad aknaraamid jäävad kaugele maha trendikast Vasastanist. Ning ometi

olen ma viimase nädala siin veetnud, Adami korteris Sankt Eriksplanil. Ma pole kodus käinud isegi mitte riideid vahetamas. Üksnes tema särkides päev otsa ringi käinud, otse kui plika mõnest romantilisest komöödiast.

Vaata mind, nii lõõgastunud ja kena oma poiss-sõbra üli suurtes särkides! Ma käin ringi selles kaunis korteris, avan rõduksed ja päike paistab sisse ja kui ma kaamerasse naeratan, pimestavad mu valged hambad objektiivile nii, et need peavad olema mingil moel kaitstud.

Ei, päriselt nii ikka ei ole. Adam on peaaegu anorektiline (vähemalt püüan ma seda endale sisendada), nii on tema armsad poiss-sõbra särgid mulle liiga väikesed, kaks nööpi kukkusid isegi protesti märgiks eest juba eelmisel nädalavahetusel. Aga ma ei suuda koju Söderisse tagasi minna. Sest tema jääb ju siia. Nägus Adam. Ta on siin igal õhtul, oma hallil Vasastastan-pehmel sohval.

„Oi, kui tore,“ ütlen ma Zackele telefoni. „Sa oled Inglismaal olnud ainult paar päeva?“

„Jajah. Olen jah. Ma olen kergelt segaduses ... ma pidin kuulma sinu häält.“

„Selge. Kena, et sa helistasid. Oled sa täna mõnes tore-das viinamarjaistanduses käinud?“

„Mhm. Ühes siinses, Cornwallis. Ma jõin seal briti rosé'd.“

„Briti rosé'd. Vau! Maailm ei väsi üllatamast.“

„Tõepoolest.“

Ma kuulen teda kiirelt midagi kopsu tõmbamas. See kõlab nagu ...

„Zacke, kas sa tõmbad suitsu?“

„Jah.“

„Nalja teed või?“

„Ei tee.“

Pahvatan naerma.

„Mida ütleks ...”

Sekund hiljem hammustan huulde. Taibates, mida tahtsin öelda. Mida ütleks selle kohta Jonathan? Jonathan. Teema, millal hetkel on sobimatu kõnelda.

„Mida ütleks sinu ema?”

Ta kõkutab teises otsas naeru. Mõtlen, kas ta taipas, keda ma tahtsin nimetada. Jonathan vihkab Zacke suitsetamist. Õnneks on ka Zacke ema selle vastu.

„Mitte midagi head,” sõnab Zacke. „Kuid meeleheitlikud ajad nõuavad meeleheitlikke ... lahendusi. Ma pean endale ühe suitsu lubama.”

„Selge pilt. Ma toetan sind, sõbrake.”

„Aitüma!”

Hetkeks jääb telefonis vaikseks. Avan külmkapi ukse, võtan välja Häagen-Dazsi paki ning sellest kaks lusikatait karamellijäätist. Enne kui jäätisepaki tagasi panen, limpsin lusika puhtaks ja viskan kraanikaussi. Üks pakk Häagen-Dazsi jäätist on Adamile maksma läinud peaaegu seitsekümmend krooni. Midagi ei tohi lasta raisku minna.

„Zacke,” katkestan ma vaikuse. „Tead, mis ma tahan öelda. Sa oled soojalt oodatud minu juurde paariks nädalaks elama. Korter seisab tühjana.”

„Ma tean, aitäh. See tähendab palju. Aga ma ei saa sealt ära kolida.”

„Ei peagi.”

Ometi on ta seda just teinud, mõtlen endamisi. Ta on Rootsist põgenenud. Lennanud minema oma probleemide eest. Säärane on Zacke. Ma armastan teda, aga mõnikord ta põgeneb. Kahjuks.

„Millal sa koju tuled?”

„Homme.”

„Äkki näeme homme õhtul? Tule meile õhtust sööma.”

Veel üks mahv teises otsas.

„Midagi muud ma ei tahagi.”

„Suurepärane. Jõuad sa seitsmeks lennuväljalt?”

„Oivaliselt.”

Ma ütlen, et ta võib iga hetk helistada, kui tahab rääkida, ja maksimum üks sigaret on veel lubatud. Jätame hüvasti, panen telefoni käest ning võtan jäätisekausi ja viin Adami. Niipea kui olen elutuppa tagasi jõudnud, märkan, et miski on teisiti. Mul käib külm judin üle selja.

Miski on valesti. Aga mis nimelt? Mu pilk rändab suletud rõduustele ja hämarale aprilliõhtule väljas. Laes põlev elegantne 60-ndate lamp heidab udust valgust kalasabaparketile. Viimastel aastatel on mul tegemist olnud hulga draamatiliste asjadega. Avastamata asjadega. Müsteeriumidega. Mõrvaga. Kuid selles toas ei ole pärast seda, kui ma paariks minutiks köögis käisin, midagi ohtlikumaks muutunud. Vaatan Adamit. Tema näol levib naeratus.

Ja seejärel märkan diivanilaul midagi helkivat.

Üks võti.

Astun, jäätisekauss käes, lähemale.

„Mis see on?”

Adam naeratab ikka veel. Ning lükkab võtme mulle lähemale.

Ma kordan küsimust.

„Üks laks heroini. Kas jagame?”

Astun diivanilaua juurde, võtan võtme ja uurin seda.

„See on võti, Cilla.”

„Ahah.”

„Mis sa arvad, mille võti?”

Ma neelatan.

„Salajase päeviku võti? Mille su vanaema kirjutas pärast Esimest ilmasõda?”

„Esimest ilmasõda? Kui vanaks sa mind õige pead?”

Hakkan naerma ja istun tema kõrvale diivanile. Hallile, pehmele suurepärasele diivanile.

„Kas see võti on selle ... oma võti?”

Adam noogutab.

„Jah ... nii et? Mul on siia nüüd vaba sissepääs? Oled sa ikka kindel? Sa ei hakka kahetsema?”

„Kahtlen küll. Sa oled siin terve nädala olnud. Pole ju varem juhtunud, mis?”

Hammustan huulde ja silmitsen võtit. Keeran ja pööran seda käes.

„Ma pole sellele tegelikult mõelnud. See tundub nii ... loomulik.”

Ta naeratab jälle. Tõmbab käega läbi oma alati pehmete tumepruunide juuste. Juuste, mille pehmuse on sünnitanud palsam. Ja mitte mingi muumiapalsam, vaid Andie MacDowell'i pildiga reklaamitav L'Oréali palsam. Ma silitan ta põske. Suudan vaevu mõelda, et mina, Cilla Storm, olen nüüd täiskasvanuna tõsises suhtes ühe Stockholmi politsei seksikaima mehega. Kümme kuud tagasi tutvusime Bullholmenil, ühel Stockholmi saarestiku saarel, kus ma olin hankinud endale suvila, et rahuneda viimaste aastate draamatilistest sündmustest. Ja nüüd istun ma siin, käes tema korteri võti.

Kui nüüd lugeda praegu toimuv Adamile plusspunktiks, siis oleks ta justkui tükikese kuud minu jaoks alla toonud.

Ma suudlen tema pehmeid huuli.

„Seda sa hakkad veel kahetsema, Adam Ångström.”

„Elame, näeme,” naeratab ta ja suudleb mind.

3

Julia

Julia Appelqvist tormab kortermaja trepist alla. Tema sammud kajavad vastu seintelt, teevad kõrvadele haiget. Lõpuks jõuab ta alumisele korrusele, lükkab ukse lahti ja talle puhub vastu jäiselt külma tuul. Ta eemaldub kiiresti majast. Kiiresti, kiiresti, kiiresti! Juba on ta jõudnud paarisaja meetri kaugusele. Ning peatub lõpuks.

Astma annab tunda.

Juba ammu tundis ta, et atakk on tulemas. Aga nüüd on, nagu nõõriks keegi tema õhukanalid kinni. Ta ahmib õhku, istub ühele pingile Aspudeni metroojaama lähedal. Otsib käekotist brikanüüli ja hingab seda kolm korda tugevalt sisse väikese inhalaatori abil.

Sulgeb silmad.

Laseb hingamisel tasapisi rahuneda. Leida üles tema keha, kanda hapnikku tema verre. Tuua ta ellu tagasi.

Neetud Douglas. Neetud sitapea Douglas. Kõik see on tema süü.

Kui Julia peaks praegu surema hapnikupuudusse või millessegi muusse, siis peab mees elama selle teadmisesega, et on tema surmas süüdi. Kurat, kuidas mees peab kannatama. Unetute ööde käes. Matustele ei ole ta tere tulnud.

Samal ajal, kui hingamine tasapisi taastub, on Julia sunnitud peaaegu silmi pööritama iseenda pärast. Ta ei hakka surema. Tal on brikanüül. Ning see on kõigest astmahoog. *Rahune maha, tüdruk!*

Ta istub natuke aega pargipingil ja laseb rahulikul ümb-rusel end häälestada erilisele meelerahu seisundile. Linnu-kesed hüplevad puuokstel ja roheline muru särab. Lilled ümberringi õitsevad. Kevade märgid. Ja mis siin imes-tada, on mai algus. Kevad on sel aastal juba kõvasti ede-nenud.

Kui hingamine viimaks annab märku, et õhk on kopsu-deste jõudnud, tõuseb ta püsti. Hakkab rahulikult tempos metroojaama poole astuma. Sissepääsu juures võtab tek-sade taskust mobiili ja helistab Fridale.

„Tere, Julia! Ma tõttan just ühele kokkusaamisele, kas helistan hiljem tagasi või? Oled sa juba kihlatud? Sel juhul lasen sulle esmalt lillekimbu saata.”

„Mitte päriselt,” pomiseb Julia, eskalaatoril alla perroo-nile sõites. „Ei läinud päriselt nii ... nagu oli planeeritud.”

„Oh jumal. Teil on kriis?”

„Selle kohta tahaks öelda, et on vaja paar klaasi veini.”

„Taipan. Ma võin Henrikut paluda, et ta lastele õhtuks süüa teeks. Seega E&G baaris kell seitse?”

„Seitse? Kas ma pean nii kaua ootama?”

„Julia, ma olen jurist, ole õnnelik, et ma üheteistkü-m-neks ei määranud.”

„Olgu. Näeme.”

*

Julia on kohal esimesena. Mitte just üllatav, kui mõelda, et ta on juba kaks aastat vabakutseline. Ta on oma aja pere-mees, mis on nii plussiks kui miinuseks.

Miinuseks – sul pole kunagi tunnet, et sa oleksid vaba. Alati on igasugu asju vaja teha. Muretseda rohkem kliente. Lisaks tulevased arendusprojektid toidu- ja veinitööstuses, millega ta on seotud, et oma positsiooni kindlustada. Ning muidugi töökaaslased. Juliast on saanud kaaslastega lõunatamise ekspert. Aga samal ajal, kui temal on aega kaks tundi istuda ja lobiseda, peavad sõbrad sageli tööle tagasi minema, olles sisse ahminud kitsejuustu salatit nagu maratonijooksjad, kes peavad käigu peal end toiduga kosutama.

Plussiks – ta võib hommikuti magada nii kaua, kui tahab. Ning olla esimesena kohal *afterwork*'il, kui ta sõpradega pärast tööd kokku saab.

Ta valib koha veinibaar E&G akna all, see on õdus lokaal Birger Jarlgatani tänava lõpus (või alguses?).

Kõlaritest kuulduv diskreetset muusikat, ta tellib jääkülma riislingit, sest see baar on spetsialiseerunud Saksa veinide pakkumisele ning see viinamari on kindlalt viimase aja menukaim sort. Päris selge, et inimesed soovivad maitsta teisigi veine, mitte ainult klassikalisi Prantsuse ja Itaalia omi. Tore vuntsidega kelner ulatab Juliale menüü, mille suupistete valik paneb tal süljenäärmed tööle. *Crème fraîche*'i kastmega salat, frititud briijuust, hapendatud aedviljad ... Julia sulgeb silmad. Just sel hetkel piniseb mobiil. Peaks vist vaatama, kes kõllab. Ilmselt Frida, kes hädaldab, et jääb hiljaks, või siis ... Ei, parem mitte mõelda. Ta on endale sõna andnud ja tema terapeudil pole sellega asja.

Aga uudishimu saab siiski temast võitu, seega võtab ta mobiili välja ja avab sõnumid:

Baby, kas me ei peaks veel selle üle rääkima? Sa ei tohi niimoodi kohe minema tormata! Me oleme ju täiskasvanud inimesed?

Julia põrnitseb hulk aega ekraani. Täiskasvanud inimesed? Kas seda ta siis neist arvabki? Mis ta ise on? *Täiskasvanud?*

Väriseva käega haarab ta klaasi järele ja rüüpub tubli sõõmu riislingit. Mees on täiskasvanust nii kaugel, kui üldse saab olla. Ta alles lõpetab *luti imemise* tasandit. See on naeruväärne. Kuid Julia on neist mõlemast naeruväärsem. Järjekordselt on ta end petta lasknud.

„Kullake, vabanda, et hilinesin!”

Julia libistab mobiili taskusse, kui lokaali sisse tormanud Frida teda kallistab, lõhnates nagu ikka vanilje ja värskest pestud puuvilla järele. Seejärel vajub tulija laua taha istuma.

„Ajasin üht tsiviilasja, mis kunagi ei lõpe,” ohkab sõbranna. „Lahutus, võitlus laste ja suvila pärast, ning kas tead ... vahel ma isegi mõtlen, et inimestele meeldib lihtsalt kakelda, lõpplahendusele ei mõeldagi.”

Samal hetkel tuleb kelner ja Frida tellib: „Klaas sama veini, mida mu armas sõber siin joob.” Nii teeb ta alati. Ning kui Julia ei ole nagu harilikult tellida jõudnud, on Fridal kombeks öelda lihtsalt: „Ükskõik mida, peaasi et oleks üle 13 kraadi!” Nad on diametraalselt erinevad, Julia ja tema parim sõbranna. Siiski on nende tugev sõprus püsinud gümnaasiumi esimestest aastatest saadik, ehkki sellest on juba peaaegu kakskümmend aastat. Julia mõtleb mõnikord, mis võib olla selle põhjuseks. Tema vabakutseliseelu, Frida hästi korraldatud juristitöö. Julia soovimatus lapsi saada, Frida ridamaja ning kaks jõnglast ... Aga hoolimata erinevustest on nad teineteisele elus otsekui ankrud. Ning õhtutel nagu see, kui kõik tundub ebakindel ja rabe, on Julia ütlemata tänulik selle eest.

Fridale tuuakse klaas riislingit. Nad löövad klaasid kokku, kumbki rüüpub lonksu ja seejärel nõjatab sõbranna lõua sõrmenukkidele.

„Noh ... pajata nüüd.”

„Taevake, ma ei tea, kas siin ongi, millest pajatada,” vastab Julia. „Ta on ... ta on ...”

„Üks siga?”

Julia raputab pead.

„Ma ei teagi, kas ma tahaksin sellest pikemalt rääkida.”

„Las *mina* teen seda sinu asemel. Ta on täiesti ebausaldusväärne. Ja arvestades kõike, mida sa oled läbi elanud, on see viimane asi, mida sa vajad, eks?”

„Aga ... tal on ka häid omadusi,” protesteerib Julia jõuetult.

„Oh, taevas, Julia. Vaevalt paar tundi on möödunud ja sa hakkad juba unustama. Ei pea leidma alastipilte oma kuti telefonist. See on kuradima vilets märk.”

Julia joob lonksu riislingit ja püüab meenutada pilte, mida ta ühel reede õhtul mõni nädal tagasi avastas, kui ta Douglase köögis süüa valmistas ja mobiilipinisema hakkas.

„Tehniliselt võttes polnud need *alastipildid* ...”

„Need olid kaks sekspommi pitsrinnahoidjas. Sest ta jätkas suhtlemist oma Tinderi pruutidega. Sa löid selja sirgu tookord, ma veel lohutasin sind, kas mäletad? Ning ometi andsid sa sellele sigudikule veel ühe võimaluse.”

Julia noogutab. Fridal on õigus, ta teab. Ning ikkagi jalutas ta optimistlikult säraval päikesepaistelisel pärastlõunal Douglase korterisse. Mees oli talle sõnumi teel armastust avaldanud, mitu päeva temaga vestelnud ning lõpuks jäi Julia nõusse temaga kokku saama ja rääkima. Ehkki nad tegid isegi rohkemat. Sest Julia ei suuda talle

tegelikult vastu panna. Mehe blondid turris juuksed, tema fantastiline ihu, suudlemise viis ... Vaevalt oli ta välisuksest sisse astunud, kui nad viis minutit hiljem alasti mehe üles-tegemata voodisse heitsid. Aga mõne minuti pärast tundis Julia mingit torget õla all.

Need olid väikesed roosad pitsstringid.

Tema astmahoog oli vaibunud alles metroojaamas, aga Fridal oli õigus. Mehesse, kes tekitab talle hingamisprobleeme, pole põhjust panustada. See räägib ise enda eest.

„Kas sa lubad mulle, et ei tee enam Douglasega tegetmist?“ küsib Frida. Pilkav naeratus tema näolt on kadunud, sõbranna silmitseb teda tõsisel ilmel.

„Absoluutselt.“

„Lubad sa?“

„Jajah, luban. Okei, ma vannun riislingi nimel.“

Frida noogutab.

„Kena. Ehk me telliksime nüüd midagi hamba alla. Ma olen näljast nõrkemas. Äkki siin on ainult veganitele, siis poon ma ennast üles.“

Julia naeratab.

„See on saksalik veinibaar. Neil on menüüs viiskümmend erinevat liharooga. Soovid sa šnitslit?“

„Jawohl!“

*

Kaks tundi hiljem on nad nautinud mitmeid häid suupisteid, värskelt küpsetatud leiba ja jahedat *Spätburgunder*’it. Nad on läbi arutanud viimased Frida tööalased kuulujutud ja teinud suveplaan. Frida mees Henrik sooviks pigem rentida haagissuvila ja sõita koos kaksikpoegadega Euroopasse. Frida omakorda on pärinud, kas nad ei peaks selle

asemel pagulaslaagrisse minema ja hapukapsast elama, kuid Henrik on endale kindlaks jäänud.

Samal ajal kui sõbrannad silmi pöörivad ja Julia valjult naerab, märkab ta baari teises otsas üht meest teda vahtimas. Mees on õhtu jooksul mitu korda tema poole kiiganud. Julia arvab, et mees tunneb ta ehk televisiooni järgi ära. Või on ... see tema? Teda valdab ebameeldiv tunne, kui aga mees pilgu kõrvale keerab, otsustab Julia end kokku võtta. Teda on teleriekraanilt mitu aastat näidatud, see pole ka mitte esimene kord, kui teda „päriselus” ära tuntakse.

„Nojah,” ütleb Frida ning Julia sunnib end kuulama. „On sul suveplaanid tehtud? Või sooviksid sa Euroopasse kaasa tulla?”

„Kas teil oleks kohta?”

„Katuseboksis, kindlasti.”

„Aitüma. Kui aga sinu küsimusele vastata, siis ei, mul pole mingeid plaane. Ilmselt veedan suve Stockholmis. Võib juhtuda, et kirjastaja ei jää minu käsikirjaga rahule ...”

„Või nii. Mis ajal sa pead selle ära andma?”

„Esimesel juunil. Seega on mul ...”

„... jäänud vaevalt kuu aega.”

Julia noogutab.

„Pagan võtaks. Kuidas läheb?”

Pool aastat tagasi helistati talle. Stockholmi ühe suure kirjastuse toimetaja soovis temaga kokku saada. Loomulikult oli Julia seda silmapilku oodanud. Mõtleks, kui vahva oleks kirjutada raamat sellest, mida ta kõige rohkem tunneb, söögist ja veinist. Iseenesest polnud see mingi arutu mõte. Ta pidas blogi, tal oli Instagrami konto, mis oli aastatega tublisti suurenenud. Pealekauba jagas ta veinivihjeid telesaates Uudishommik, ometi jäi Julia telefoni helisedes

tummaks. Mõni nädal hiljem kohtusid nad linnas ühes hubases kirjastuses. Ning kaks nädalat hiljem kirjutasid nad alla lepingu raamatule, mille tööpealkirjaks on „Talita targalt – kombineeri veini toiduga, et end mitte laostada”. Kirjastaja meelest pakub see raamat huvi palju nooremale sihtgrupile, kui söögi- ja veiniraamatud sageli on mõeldud. Vähemtähtis pole ka Julia oma kaubamärk, millel on suur edu kolmekümnete hulgas.

Leping kirjutati alla novembris. Ilmumine planeeriti oktoobrisse, just enne suure jõulumüügi algust. Nii et raamat tuleb valmis kirjutada.

„Omasoodu,” vastab Julia ning Frida puhkeb naerma.

„Omasoodu. Minu assistent pruugib seda sõna, kui ei ole jõudnud kõike ära teha.”

„Minul ja sinu abilisel on mõndagi ühist. Ma soovin üksnes, et võiksin mõneks ajaks eemale pääseda. Lahkuda Stockholmist. Hakkan juba maakodu igatsema. Et koguda pisut raha, selle asemel et ...”

„Et kõik kvaliteetšampanjasse paigutada?”

Julia noogutab.

„Nii peabki olema. Aga just sellepärast sa oledki nii mõnus suhtleja, kulla sõber. Et sul on võimalus maitsta kõiki neid kvaliteetšampanjasid.”

Nad löövad klaasid kokku ja kohe seejärel teatab Frida, et peab koju minema. Julia noogutab ning nad paluvad arve. Restorani uksele ta võpatab, kuuldes äkitselt hüüavat oma nime.

Ta pöördub kloppiva südamega ja silmab üht blondi kaunitari kamina ees. Naine tundub tuttav, samal silmapilgul jätab Frida hüvasti.

„Mu jumal,” hüüatab Julia. „Angelica!”

Naine astub lähemale ja nad embavad. Hetke nad lihtsalt seisavad ja vaatavad naeratades teineteist.

„Taevane arm,“ sõnab Julia ning tunneb, et ta pulsi näit langeb. „Millal viimati? Kolm aastat tagasi, näiteks?”

„Vähemalt!” vastab Angelica ja puhkeb naerma. „Kui sa vaid teaksid, kui mitu korda olen ma mõelnud sind üles otsida. Et võiks seltsis minna veini või midagi muud jooma.”

„Sama lugu.”

„Aga kuule, millist karjääri sa oled teinud! Näen sind sageli Uudishommikus. Kas sa oledki päriselt veini ja toidu peale üle läinud?”

„Tegelikult küll. Pisut pöörane, minu arust,“ naeratab Julia.

„Aga auga välja teenitud. Sul on selle asja peale nutti, seda öeldi juba koolitusel.”

„Ah mis ... Millega sa ise praegu tegeled?”

Angelica lükkab heleda juuksetuka laubalt. Ta on alati kaunis olnud, kuid mingil kombel on need kolm möödunud aastat tema ilu veelgi kasvatanud. Ta kannab hästiistuvat musta pitspassiga kleiti, kaela ümber sädeleb kee.

„Töötan tegelikult Quality Wines’is.”

„Nalja teed või? Siis on ime küll, et me pole teineteisega kokku trehvanud!”

Quality Wines on riigi suurim veini maaletooja ning kunagi on Julia otsinud nende juures tööd. Ta ei imesta põrmugi, et Angelical on õnnestunud sinna tööle saada. Kõik Quality Wines’i omad näevad mingil naljakal põhjusel välja nagu filmitähed.

„Võib küll öelda. Aga nüüd see ikkagi juhtus. Ehk me võiks lähiajal uuesti kokku saada?”

Angelica sõnad soojendavad Julia südant. Ta teab, et peaks rohkem väljas käima ja rohkem suhtlema. Louise, tema terapeut, toonitab seda pidevalt. Julial on Frida, aga ei teeks paha omada rohkem sõbrannasid. Angelica on talle alati meeldinud, juba esimesest päevast peale sommeljee-kursusel.

„Heameelega. Ma olen vabakutselisena üsna paindlik. Kuigi ma katkun karvu ühe pikaleveninud projekti kallal just praegu.”

„Või nii?! Nüüd muutun ma uudishimulikuks.”

„Ma ... ma kirjutan raamatut, tegelikult veinist.”

„Ei või olla! Õnnitlen, see on fantastiline!” hüüatab Angelica käsi kokku lüües.

„Jah, see on väga lahe, aga ... see võtab aega. Ning kahjuks ei paku kodu mulle eriti palju inspiratsiooni. Just istusin ja kurtsin terve õhtu, et vajaksin maakohta,” ohkab Julia silmi taeva poole tõstes.

Angelica muheleb ja heidab pilgu üle õla. Nüüd märkab Juliagi kamina kõrval tugitoolis istuvat laiaõlgset helesinises sviitris meest. Too istub seljaga nende poole ja vahib tulle, nii et ta nägu pole näha.

„Vabandust, ma ei pea sind kauem kinni,” lausub Julia. „Sul on kaaslane. Kohtamine ... või?”

Hoolimata lokaali hämarusest märkab Julia, kuidas Angelica punastab. Ta heidab veel kord pilgu üle õla mehe poole.

„*Sorry*,” lausub Julia, „ma ei taha pealetükkiv olla.”

„Ära vabanda midagi,” vastab Angelica. „Ma olen lihtsalt veidi närvis. Ta on tore, aga sa ju tead ... kunagi ei saa kindel olla.”

Julia naeratab.

„Siis on meid kaks.”

Samal hetkel meenub Juliale üks teine laiaõlgne mees. Kes liikus alati Angelicaga, kui nad koos õppisid. Juliale meenub isegi tema nägu. Jääkülmad silmad ja heledad üle pea kammitud juuksed. Karsten. Näha oli, et nad tundsid Angelicaga teineteist juba lapsepõlvest. Võib-olla tema pärast oligi Julial raske Angelicaga lähemat sõprust sobitada. Karsten jäi alati ette, ilmselt teadlikult. Ta oli parim lõpetaja ning pääses otsekohe tööle luksusrestorani väljaspool Stockholmi ühes mõisas.

„Oled sa muide Karsteniga veel kontaktis?”

Tahtmatult lipsab see küsimus tal suust.

„Oh, kahjuks mitte,” vastab Angelica. „Või kuule, me oleme lähedased, teineteist terve eluaeg tundnud. Aga praegu me elame kumbki oma elu.”

„Taipan. Kasvasite teineteisest lahku.”

Angelica noogutab, Julial on raske kindlaks teha, kas see oli kurbuse vari, mis üle tema näo libises. Või midagi muud.

„Kuule, aga saame varsti kokku. Ma tunnen sinust tõe-
poolest puudust. Peaksime ühel õhtul maha istuma ja vanu
aegu meelde tuletama.”

„Kindla peale. Teeme ära.”

Nad embavad teineteist, ja kui Julia E&G hubasest lokaalist välja lipsab, võtab teda Birger Jarlsgatanil vastu tugev tuulehoog. Ulub uhkete juugendmajade vahel ja lükkab pikali ühe pargitud elektritsikli. Julia tõmbab mantli tihemini ümber ja kiirustab Odenplani metroojaama poole. Selja taha pilku heites näeb ta eemalt soojas küünlavalguses kumavat baari. Mis kahaneb iga sammuga. Otseku mälestus möödunud õhtust. Ning meeldetuletus

pikast üksildasest teest koju, kus teda ootab koristamata korter. Ta pigistab kõvasti võtmekimpu taskus ja heidab kiire pilgu enda ümber, enne kui edasi kiirustab.

*

Samal õhtul kella üheteistkümne paiku, kui Julia lappab Instagramis läbi erinevaid kokanduskontosid, saabub sõnum.

Lahe oli sind täna näha. Nii palju mälestusi kursuselt. Meil oli tõepoolest tore koos olla. Loodan, et joome peatselt klaasikese! Mul on lihtsalt sulle üks vihje, mis puudutab kirjutamiskohta. Minu vanematel on Bullholmenil, Stockholmi saarestikus maakodu. Nad elavad seal suviti, muul ajal rendivad välja. Seega maksaksid sa sel aastal kõigest viiskümmend protsenti tavalisest hinnast, aga ilmselt saan veel pisukese sõbra-allahindluse teha!

Mõtles selle peale. Ootan huviga raamatut.

Kalli, Angelica.